

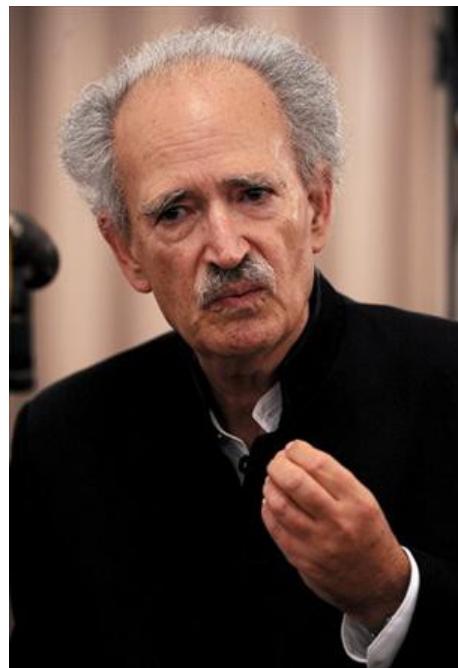
FESTIVAL DALMATINSKIH KLAPA OMIŠ

Ivana Katušića 5 | 21310 Omiš • Tel. (021) 861 015

E-mail: direkcija@fdk.hr | www.fdk.hr

Ej čovječe ....

Ej čovječe vrati se sebi, dok još imaš kome! Zar nismo ovdje večeras, i ovdje i drugamo, i večeras i svaki dan i svaki dah radi onoga našeg posebnog, onoga pojedinačnog, osobnog!? Jerbo, može li opće, može li općenitost postati, ili već postaje, nadređena mjera svemu što jest naše pojedinačno, svemu što jest naše posebno; jer posebno, pa i ovdje i ono vaše baštinsko a šta li je nego upravo ono najvrjednije, duhovno, ono vaše neslično drugomu, ono što jest samo u tvome glasu, pjevu i koraku; to vaše osobno postojano što ima svoj opstanak i egzistenciju, svoj bitak! Ali ovdje, u ovom vremenu, čini se da u glasnicama ukorjenjenim u vaša grla, a nasljedovanima, od generacijama pribrajanih nizova genetskih osnova i kominskih i zabrdžanskih i povika i pjeva s kamena, polja, oranica, s planine i s falkuše, čini se da takve vaše glasnice postaju sve spravnije čuti, pamtiti i prenositi zupuhe nekih drugih vjetrova iz onoga općega svijeta, iz raspoloženja nekih drugih kićenja i svadbi i tuđih radovanja i tugovanja i podičenja radosti i slamanja tugovanja.

Ovdje nemoj olako mimoići ono zrelo pitanje: ako iz tvoga grla otima se pjesma, bježi i grabe je, a iz zjena tvojih zatiru i izbljeđuju ornamentiku s odjeća tvojih starih, tu ustavi hod i pamet i vikni, krikni: tko mi to hoće naseliti moje vidokruge, maštu, zamišljanje, moju moć predodžaba, slikovito predočavanje, tko mi to postupno i razorno u razumu preinačuje onaj moj, samo moj istinski, nasljedovani, živi svijet stoljeća i zamjenjuje ga ozvučenim sličicama iz svijeta tlapnje i pričina. Pa mi moje vlastite iluzije, a ostvarene, grubo zamjenjuje s teoretskim iluzionizmom, s vladavinom njegovih pričina nad mojom imaginacijom koja tebe i nas čini posebnim, neponovljivim.

Stoga kada se strepnjom poručuje: **Ne dajmo te pismo naša** – onda se hoće doviknuti da neko grabi tu pismu našu i da neko pripomaže grabežu!

Tko grabi? Tko pripomaže? Onaj koji na mjesto njezino nameće svoju tvorevinu, iz dalekih, dalekih krajeva: Tko pripomaže? Odgovara ova pučka pričica!

U gustu šumu odnekuda se dokotrlja sjekira..... nastaje muk među drvima..... Mlada stabla zacvokotala i uzdrhtala u strahu.....

Stara stabla ih ohrabre: « Ne bojte se sjekire u vašoj šumi! Sjekira, ma kako oštra bila, bezopasna je sve dok joj se neko drvo između vas ne ponudi postati njezina drvena ručka!!!» Tako podučiše starija drva preplašenu šumu mladih stabala.

Ej čovječe, probudi se iz tuđega sna – i vrati se sebi dok još imaš kome!!!!

LJUBO STIPIŠIĆ DELMATA